

DISSERTATIO INAUGURALIS IURIDICA

DE
BENEFICIO COMPETENTIAE
EX PROPRIO AEQVE AC TERTII
I V R E

QVAM
ANNVENTE DIVINA GRATIA
EX DECRETO ILLVSTRIS FACVLTATIS IURIDICAE

P R A E S I D E

VIRO ILLVSTRI ET EXCELLENTISSIMO

IO. AVGVSTO HELLFELD, D.

ICTO AC PROFESSORE PVBL. ORDIN.
SEREN. DVCIS SAXO GOTHANI A CONSILIIIS AVLICIS CVRIAE
PROVINCIALIS ASSESSORE, SCABIN. COLLEGII SENIORE
ET FACVLTATIS IURIDICAE H. T. DECANO
PRAECEPTORE PIE COLENDO

PRO GRADV DOCTORIS

OBTINENDO

PVBLICAE ERVDITORVM DISQVISIONI

AD DIEM XXVII. OCTOBR. MDCCCXLIV.

IN AVDITORIO IVRECONSVLTORVM

SVBMITTIT

A V C T O R

IACOBVS HENRIC. FRANC DE LICHTENSTEIN

MOENO-FRANCOF.

VIENAE LITTERIS SCHILLIANIS.

DISSERTATIO IN AUCTORITATE IURIDICA

DE BENEFICIO COMPETENTIAE
EX PROPRIO ABOVE ACTERTII
I V R E

AVVENSIS DIVINA GRATIA
EX HONORABILISSIMO FACULTATIS IURIDICAE
P R A E S I D E
VINO ILLUSTRI ET EXCELLENTISSIMO

IO. AUGUSTO HELLEND. D.

DOCTO AC PROFESSORE PUBL. ORDIN.
HONORABILISSIMO A CONSULE AUSTRIACAE
P R A E S I D E
EX FACULTATE IURIDICA ET DOCTO
AC FACULTATE IURIDICA ET DOCTO

PRO GRADU DOCTORIS
OBTINENDO

PUBLICAE IURIDICAE DISPOSITIONI
AD HON. AUSTRIACAE CIRCULARIUM
IN AUDITORIUM AUSTRIACUM

JACOBUS HENRICUS FRANG DE LICHTENSTEIN
HONORABILISSIMO

LEXAE LITTERIS SCHILLIANIS

§. I.

Defin. benef. compet. et eius effectus.

Debitorem suis creditoribus plene satisfacere teneri, eumque ad faccum et peram posse excuti, ex ipsa obligationis perfectae notione colligere licet. Secundum hanc vero regulam iudicari nequeunt, qui beneficio gaudent competentiae. Est enim COMPETENTIAE BENEFICIUM, quod etiam DEDUCTIONIS PRIVILEGIUM vocant, *ius singulare, certis competens personis, vi cuius non in solidum, sed in id, quantum salvis alimentis facere possunt, excuti queunt.* Debiteres igitur, qui hocce gaudent beneficio, ad faccum et peram non excuti, sed iis salua esse debent alimenta.

§. II.

Ben. competentiae tribuit debitori alimenta ciuilia necessaria.

Qui beneficio competentiae gaudent, recte exigunt, vt sibi salua sint alimenta (§. I.). Iam vero alimenta sunt

A

vel

vel *naturalia* vel *ciuilia*. Illa vnice necessaria corporis sustentatione sunt circumscripta. Haec, omnia, quae ad sustentationem vitae, dignitati et conditioni conuenientem, faciunt, complectuntur. Si alimenta dignitati et conditioni alimentarii conuenientia pro necessitate solum praestantur, illa necessaria dici solent. Necessaria, non vero ciuilia plenaria, debitor beneficio gaudens competentiae exigere potest. Leges hoc satis confirmant, dum de beneficio competentiae statuentes iubent, vt personae debitoris ratio habeatur, eique *sufficiens* quid relinquatur, *ne egeat* (*). Cum igitur debitor aliquid sufficiens habere debeat, ne egeat, egere vero idem denotet, ac carere iis, quae pro sua conditione sunt necessaria; satis patet, beneficium competentiae tantum tribuere, quantum sufficit, ne egeat, sed ea habeat debitor, quae pro sua conditione et dignitate sunt necessaria ad vitae sustentationem, ita, vt nec laute quidem, attamen nec misere viuat (**).

(*) L. 173. de reg. iur. L. 30. D. de re iudicata.

(**) MANZIUS *paroc. obaer.* decad. III. quaest. 4. WERNHER P. VII. obs. 85. cap. IV. thes. 3. §. 1. *segg.* MEVIUS *disc. leuam. inop. debitor.* cap. IV. n. 17.

§. III.

*In determinando quanto aliment. iudicis arbitr.
locum habet.*

Quantum alimentorum necessariorum pro diuersa conditione et dignitate debitoris variat, sicque vniuersali quadam

dam regula definiti nequit, sed iure communi omnia fere ad iudicis redeunt arbitrium (*), qui ponderatis circumstantiis, et cognitis creditorum monitis, quantitatem alimentorum causa praestandam determinat. Non desunt tamen leges prouinciales, qui iudicis arbitrium certo modo restringunt, prout in Saxonia Electorali et Ducatu Altenburgico (**), de quantitate competentiae cautum: *Dasß solches auf ein leidliches, nach Beschaffenheit des Standes, iedoch höher nicht, als wöchentlich auf 1. bis 2. Thaler gesetzet werden soll.*

(*) CARPZOV P. I. C. 32. def. 16. WERNHER I. C. MEVIVS *disf. leuam. inop. deb. cap. IV. n. 25. seqq.*

(**) ORD. PROC. EL. SAX. tit. 52. §. 3. ORD. PROC. ALTENB. P. I. cap. 39. §. 1.

§. IV.

Qui tamen uxoris, liberorum et famulitii rationem habet.

In determinanda vero alimentorum quantitate non solum personae debitoris, sed quoque vxoris et liberorum in patria potestate constituorum ratio est habenda. Vxoris enim et liberorum alimentatio ad ea officiorum genera refertur, quibus pater familias honeste et absque ignominia se subtrahere nequit, sicque ad eam pertinet necessitatem, cui beneficium competentiae voluit prospectum. Inde Icti non sine ratione defendunt, in computatione alimentorum, debitori assignandorum, vxoris et liberorum rationem esse habendam (*). Quod tamen ad vxorem liberosue, qui sibi

ipsis alimenta procurare queunt necessaria, et non amplius in patria potestate sunt constituti, extendi nequit. Porro in determinanda quantitate competentiae negligi haud debet famulitium, quod dignitas seu conditio debitoris necessarium reddit (**).

(*) CARPZOV P. I. C. 32. def. 17. WERNHER P. VII. obs. 85. c. IV. rh. 3. §. 5. WESENBECK P. I. consil. 50. n. 22. STRVBEN *rechtl. Bedencken* P. I arg. 6. DE CRAMER *obseruar.* T. III. obs. 897. MEVIUS *disc. leuam. inop. debit.* cap. IV. n. 19.

(**) L. 4. §. 1. D. *de vntre in possess. mitr.* CARPZOV *Absl. deb.* c. 4. n. 334. MARTINI *ad O. P. S.* tit. 39. §. 4. n. 21.

§. V.

Quid praestare debeat, qui vti cupit hoc beneficio.

Beneficium competentiae eo solummodo tendit, ne egeat debitor (§. 2.). Illi igitur hoc beneficio solum vti possunt, qui, integris solutis debitis, egerent. E contrario illi, qui vel aliunde iam habent, quantum sufficit ad alimenta necessaria, vel in ea sunt conditione, qua sibi necessaria comparare queunt, ab usu huius beneficii recte excluduntur (*). Illud quoque cessat, simulac debitor per hereditatem sibi delatam, vel alio modo ad fortunam peruenit meliorem, quod tamen non praesumitur. Quo magis vero constet, num debitor competentiam exigere possit, ante omnia vniuersae suae substantiae exhibeat con-
signationem eamque, vrgentibus creditoribus iureiurando
con-

confirmet, et exinde demonstret, sua bona integris solvendis debitis haud sufficere (**).

(*) MEVIVS l. c. n. 39.

(**) NOV. 135. c. 1. MEVIVS l. c. nr. 13. *seqq.*

§. VI.

Per modum exceptionis petitur B. C.

Quia competentiae beneficium est beneficium, illud secundum naturam beneficiorum non obtruditur, nec ex officio, sed petentibus solum datur. Petitur autem per modum exceptionis (*), ideoque et ipsum hoc beneficium *exceptio competentiae* vocatur (**), cuius effectus est, ut condemnatio ac executio, ut et bonorum cessio suspendatur, donec vel inter debitorem et creditores de competentia conuenerit, vel lis desuper mota iudicis auctoritate fuerit decisa (*). Vtrum haec exceptio ad dilatorias, seu peremptorias sit referenda, vetus inter Ictos est controuersia (†). Mihi mixti generis esse videtur. Sunt enim EXCEPTIONES MIXTAE, quae actoris intentionem per accidens vel in totum destruant, vel in tantum minuunt. Haec vero definitio ad competentiae exceptionem omnino applicari potest. Deinde, cum nostra exceptio iuris sit, illa in omni iudicii parte, etiam in executionis termino, adhuc vrgeri potest (††).

(*) L. 7. pr. de exception L. 17. §. 1. D. soluto matrim.

(**) de CRAMER *observ. iur. uniu.* Tit. III. obs. 396. de WERNHER l. c. cap. IV. th. 1. pr.

- (*) de BERGER *El. disc. for.* Tit. 39. nota 7. addit MEVIUS l. c. n. 9. *segg.*
 (†) de qua vide de WERNHER l. c. cap. IV. th. 1. §. 3. *segg.*
 (††) CARPZOV P. I. C. 32. def. 15. de CRAMER l. c. de WERNHER l. c.

§. VII.

An illius renuntiatio valeat.

Exinde, quod beneficium competentiae non detur in vito (§. 6.); sequitur, vt illi renunciare liceat, modo de solo renuntiantis iure agatur. Si renuntiatio ius tertii laedat, aut ex parte creditoris turpitudinem inuoluat, e. gr. *si illi, qui ad alimenta tenetur, sit facta*, illam omnino inualidam putarem (*), partim, quia non debet alteri per alterum ius qua conditio inferri (**), partim, quia turpis causa nemini iure debet prodesse (**).

(*) MEVIUS l. c. cap. IX. nr. 45. *segg.* CARPZOV P. I. Const. 32. def. 9.

(**) L. 74. de Reg. iur.

(***) L. 4. §. 2. L. 6. 8. D. de condit. ob turpem vel iniust. causam.

§. VIII.

Personam non egreditur, nec datur indigno.

Porro, cum iura singularia certis personis concessa nec in heredes transeant, nec indignis profint, nec extensiuam admittant interpretationem; satis patet, beneficium competentiae, tanquam ius singulare personale (§. 1.), nec mortuo debitore in heredes transire (*), nec ad personas, quas leges non loquuntur, extendi (**), nec iis pro-

pro-

prodesse, qui prodigalitate et fraude sua se eo indignos reddiderunt, cum dolus suus nemini patrocinari debeat (**). Alia tamen ratio esset, si ius tertii laederetur.

(*) L. 24. §. 1. et L. 25. D. de re iudicata.

(**) L. 43. pr. D. de vulgari et pupill. substit. c. 8. X. de privileg. de BERGER *Suppl. E. D. F.* p. 615.

(***) arg. L. 22. §. 1. de re iudicat. MULLER *ad Serru.* Ex. 44. th. 21. lit. D. SVDVS *de alim.* lib. I. quaest. 78. n. 28.

§. IX.

De B. C. post cessionem bonorum.

Quod vero debitorem attinet, qui competentiae frui cupit beneficio, ille aut bonis iam cesit, aut non. Debitor ad cessionis beneficium admissus, sit quicumque velit, gaudet competentiae beneficio, quo tamen, nec intuitu bonorum cessorum, nec intuitu creditorum post cessionem contractorum, sed in bonis post cessionem quaesitis, et contra creditores, qui tempore factae cessionis iam tales extiterunt, vitur (*). Cum enim humanitati quam maxime repugnaret, et creditoribus aequae ac reipublicae detrimento foret, si debitor fortunis suis per cessionem spoliatus in solidum condemnaretur, eique alimenta ex bonis post cessionem quaesitis denegarentur; legislatores sapienter constituerunt, ut cum eo, qui suis creditoribus bonis cesit, si postea aliquid adquisierit, quod idoneum habeat emolumentum, in id tantum ageretur, in quan-

quantum facere possit (**). Quod tamen contra eos solum valet creditores, quibus cessio est facta. Si igitur post cessionem debitor nona contraxerit debita, creditoresue ex bonis nouiter quaesitis solutionem urgeant, illis competentiae exceptio ob antecedentem cessionem opponi nequit, sed debitor, nisi ex alio capite competentiam exigere queant, ad saccum et peram excutitur (**). Quamuis ex iterata cessione quoad bona adquirenda de nouo habeat hoc beneficium.

(*) L. 6. et 7. D. de cessione bonor.

(**) §. fin. I. de actionibus.

(***) WERNER P. VII, obs. 85, cap. II, thes. 6. §. 3.

§. X.

Ante cessionem competit hoc benef. 1.) ex obligatione alendi debet.

Non solum vero post bonorum cessionem cuiuslibet debitori (§. 9.), sed quoque certis quibusdam personis ante cessionem, hoc beneficium ex singulari ratione tribuitur. Harum PRIMA est, *obligatio creditoris debitorem inopem in subsidium alendi*. Quamuis enim in regula quilibet de suo se ipsum alere teneatur (*), in casu tamen, quo quis sibi alimenta parare nequit, leges certis quibusdam personis obligationem alendi in subsidium imponunt. Inde, si inter debitorem et creditorem talis intercedit nexus, qui creditori obligationem alendi subsidiariam imponit, illi quoque

que exceptio competentiae toties recte opponitur, quoties debitor conuentus saluis alimentis solidum praestare nequit. Hinc parentes et liberi (**), fratres et sorores (*,*), quia sibi inuicem ad alimenta in subsidium subministranda tenentur, ultra id, quod facere possunt, se conuenire nequeunt (†). Ex eadem ratione hoc beneficium locum habet, inter patronum et libertum, quippe qui sibi inuicem parentum et liberorum loco sunt (††). Illud quoque ratione debitorum ex societate oriundorum non denegatur sociis, quippe qui fratrum iure in relatione ad societatem aestumantur (†††). Idem obtinet inter coniuges, tanquam socios coniunctissimos (*).

(*) L. 5. §. 7. et 19. D. de agnoscendis et alendis liberis, . L. 2. 3. 4. C. de alendis liberis.

(**) L. 5. pr. §. 1. seqq. eodem.

(**) L. 13. §. 2. D. de administrat. et peric. tutor. L. 1. §. 2. D. de tutelae et ration.

(†) L. 16 f. D. de re iudicata. Equidem quoad fratres et sorores dubium subesse videtur. Ast non solum ab obligatione ad alendum ad obligationem, beneficium competentiae non denegandi, valet consequentia, sed quoque ex L. 63. D. pro socio argumentum satis certum desumitur.

(††) L. 5. §. 18. seqq. L. 6. D. de agnoscendis et al. liber.

(†††) L. 16. de re iudic. L. 63. D. pro socio.

(*) L. 20. D. de re iudicata.

§. XI.

2.) Ex gratitudinis lege.

ALTERA ratio, ob quam competentiae beneficio locus datur, in gratitudinis lege nititur. Cum enim honestati

B

nil

tim, qui feuda equeſtria et militaria tenent, beneficio gaudent competentiae, et hoc iure quaefito adhuc hodie fruuntur vaſalli, licet rarius, vel plane non, militaria praefent feruitia, cum ſufficit, eos eſſe milites et ad feruitia obligatos (†).

(*) L. 2. 4. §. D. *quod cum eo, qui in aliena poſtate.*

(**) L. 6. et 18. D. *de re iudicata.*

(***) quod probant textus I. F. 19. 21. 22. 23. II. F. 21. 22. 26.

(†) LAUTERBACH *de beneficio compet.* §. 23. STRUBEN *rechtl. Bedencken* P. I. arg. §. de CRAMER obf. 396. PRAESIDIS *El. iur. feud.* §. 437. Sicuti et leges prouinciales vaſallis hoc priuilegium interdum expreſſe adſignant e. gr. *Calenbergiſche Canzley-Ordnung* tit. 36. §. 16.

§. XIII.

Quod militiae conſeſſum armatae extendi nequit ad militiam eccleſ. et togatam.

Quod leges armatae militiae tribuunt beneficium competentiae, ICI ad militiam ſpiritualem et togatam extendere, ideoque clericis, conſiliariis principum, nobilibus et doctoribus competentiam aſſignare ſolent (*). Cum vero iura talem ſolum militem, qui ſub armata militia ſtipendia meruit, hoc beneficio dignum iudicent (**), et in horum numero nec clerici, nec nobiles, nec doctores et conſiliarii principum ſint; non video, quomodo contra naturam iuris ſingularis extenſiua interpretatio locum habere, et beneficium, militibus ſtrictè talibus conſeſſum, ad

militēs spirituales et togatos applicari queat (§. 8.). Hinc vsus fori communis nobiles, doctores et principum consiliarios a competentiae beneficio excludit (*.*). In Saxonia vero contraria recepta est sententia (†). Ex eadem ratione nec clericis ex proprio (††), bene vero tertii iure, ius competit, vt plus, quam, saluis alimentis, facere possunt, condemnari nequeant. Sicuti et personis in hac paragrapho nominatis, facta bonorum cessione, in bonis postea quacuisque benefic. competentiae denegari nequit.

(*) CARPZOV P. I. C. 32. def. 18. COLER. *de process. execut.* P. II. C. 3. n. 19. WERNHER P. VII. obs. 87. cap. III.

(**) L. 6. pr. et L. 18. D. *de re iudicata.*

(*.*.) COVARRUVIAS *var. resol.* lib. II. c. 2. n. 4. LAVTERBACH *de benefic. compet.* §. 34. BOEHMER *consult. et decis.* T. II. P. I. arg. 545. n. 26. PVFFENDORFF *proc. civil.* p. 805. STRVBEN *recitl. Bedenken* P. I. arg. 3. STRECKER *de benefic. compet. nobilibus non compet. ne.* A Tribun. Cellensi supremo doctoribus hoc beneficium denegari, confirmet de PVFFENDORFF T. III. obs. 81.

(†) CARPZOV I. C. de BERGER *El. D. F. Suppl.* P. II. p. 617. LEYSER *Spec.* 664 m. 34. MARTINI *ad Ord. Proc.* tit. 39. §. 4. n. 57. *seqq.* Quoad Saxoniam ducalem praxin hic non esse constantem, exempla probant.

(††) BOEHMER *consult. et decis.* T. III. P. I. resp. 50. n. 20.

§. XIV.

Quando ex tertii iure benefic. competentiae locum habeat.

Non solum vero ex proprio, sed interdum quoque ex tertii iure, debitor beneficio gaudet competentiae. Fieri enim

enim potest, ut debitor sub onere vel modo bona quaedam vel redditus quosdam adquisiverit. Hicce modus in acquisitione dictus exacte debet servari, et tertius, cuius interest, eum adimpleri, in casu non secuti implementi non conditionem solum, sed quoque vindicationem (*), et ratione alimentorum praestandorum actionem hypothecariam (**), contra tertium quemlibet habet possessorem. Si igitur res sub eo modo concessa et acquisita est, ut exinde acquirens sibi, suaeque familiae, vel etiam aliis de alimentis pro sua conditione et dignitate necessariis prospiceret; nemo dubitabit, quin modus sit servandus. Inde debitor obaeratus, qui sub modo iam dicto bona possidet, contra creditores recte urget, ne in solidum condemnetur, sed sibi tantum relinquatur, quantum sufficit ad modum adimplendum, id est necessaria vitae subsidia, sibi suisque procuranda. Equidem tertius, cuius interest, modum servari, proprie contra creditores solidum urgentes interuenire, sicque competentiam debitori servare deberet, at ipse quoque debitor, partim ob interesse, quod cum tertio habet commune, ex praesumpto (***), partim ex voluntate tertii tacita, quae ex obligatione debitori imposita recte colligitur, ex tacito mandato, et tanquam procurator in rem suam, de competentia excipere potest.

(*) L. 1. C. de donation. quae sub modo.

(**) arg. L. 2. §. 1. D. de alimentis legatis.

(***) L. 2. C. de conforribus eiusd. litis.

§. XV.

Ex tertii iure competit 1.) illustribus.

Ex iure igitur tertii competentiae beneficium denegari nequit *personis illustribus*. Cum enim generis praerogatiuae non semper annexae sint opes ad sustentationem necessariae; inter illustres quoque casus existere queunt, quibus competentiae beneficium vtilitatem affert. Equidem Icti de applicatione huius beneficii ad personas illustres diuersas fouent sententias. Sunt enim, qui beneficium certis personis tantum tributum, ultra legum verba non extendendum, ideoque ad illustres haud adplicandum statuunt (*). Sunt, qui illustribus indistincte, et quidem ex eorum proprio iure, illud tribunt (**). Sunt denique quibus haec res iudicis arbitrii et officii esse videtur (**). Ex nostra sententia illustribus beneficium competentiae non quidem proprio, aut tertii iure competit. Illustrium enim denominatione intelliguntur imperantes, et qui ab iis descendunt. Quod ad imperantes, quales et status imperii sunt, attinet; illi vel ex populi vel ex maiorum destinatione certis bonis certisque redditibus eo sub modo fruuntur, vt exinde onera pro sua et reipublicae dignitate et vtilitate suscipienda ferre queant. Et cum pleraque territoria vel ob feudi, vel ob fideicommissi nexum sint inalienabilia, creditores ple-

rum.

rumque ex redditibus territorii solutionem expectare tenentur. Quo casu, ex iure ipsius reipublicae recte vrgent domini territoriorum, vt creditores sibi relinquunt redditus ad suam suaeque familiae et reipublicae dignitatem, huiusue vtilitatem conseruandam, necessarios, seu, vt sibi competentia assignetur (†). Deinde illustres, qui non sunt imperantes, a familia regnante, certa appanagia, aliosue redditus eum in finem accipiunt, vt exinde vitam generi suo conuenientem agant, nec suae dedecori sint familiae. Haec proinde iure gaudet, exigendi, vt huiusmodi redditus in finem, ad quem concessi sunt, conuerterentur, et contra creditores, in hosce redditus executionem vrgentes, de competentia non deneganda excipiunt. Quae tamen exceptio et ipsi debitori ex familiae iure competit (§. 14.).

(*) COVARR. lib. II. resol. cap. I. n. 4. RACHELIUS de beneficio competentiae §. 33.

(**) de BERGER *El. discept. for. suppl.* P. II. consil. 93. p. 1583. MEVIUS *disc. leuam inop. deb.* cap. 5. n. 184. de WERNHER P. VII. obf. 85. cap. III. thes. 7. §. 4. *seqq.* STRYCKER *Vs. mod.* Lib. XLI. tit. 3. §. 21.

(***) de LVDOLFF *obseruar. for. obf.* 183.

(†) exempla huius competentiae extant apud MOSER *Sraars-Recht* P. XXIII. p. 479. P. XXIV. p. 11, 123, de BERGER *El. D. for. suppl.* P. II. p. 1583.

§. XVI.

2.) ciuitatibus et communitatibus.

Deinde ex tertii iure competentiae beneficio vtuntur ciui-

ciuitates et communitates pagorum. Cum enim variis euenire possit casibus, vt debita ciuitatum et communitatum earum bona superent, ciues vero ad eam perducti sint necessitatem, vt iis nouae imponi nequeant collectae; huiusmodi ciuitates et communitates obaeratae recte exigunt, vt condemnatio et executio in id tantum fiat, quantum saluis iis, quae ad earum conseruationem sunt necessaria, facere possunt (*). Reipublicae enim quam maxime interest, ciuitates communitatesque, per quas ipsa sustinetur reipublica, conseruari. Hae autem in detrimentum reipublicae destruerentur, si ad earum conseruationem necessaria subtraherentur subsidia. Recte igitur interuenit imperans, seu reipublica, seque opponit creditoribus, qui necessaria remedia ciuitatibus et communitatibus depauperatis subtrahere volunt. Et recte rescripsit aula Elect. Saxon. apud de BERGER (**)
auch nicht zu geben können, daß unsern hohen Landesherrl. Interesse zu Schaden und Nachtheil eine ganze Commun und mit derselben die Kirche und Schule zu Grunde gebe. Non solum vero per principis seu reipublicae interuentionem ciuitates communitatesque beneficium obtinere queunt competentiae, sed quoque ipsa ciuitas ex iure reipublicae excipiendo suum ius potest tueri, vt salua habeat, quae ad publicas necessitates requiruntur, v. gr. ad reficienda aedificia publica, persoluenda salaria etc. quamuis
 in

in tali casu numerus personarum publicarum ad paucitatem redigi, et salaria refecari soleant (**).

(*) MEVIUS *disc. leuam. inop. debitor.* cap. IV. n. 37. *segg.* WERNHER l. c. cap. III. thes. 4. §. 4. f. CARPZOV *Afyl. obaer. debir.* §. 48. MANZIUS *patroc. debir.* P. III. qu. 137. de BERGER *El. disc. for.* *suppl.* P. I. tit. 39. n. 7. P. II. p. 1882. *segg.*

(**) *El. disc. for. suppl.* P. I. p. 366.

(***) STRYCK V. M. lib. XLII. tit. 3. §. 21. RIVINVS *enunc.* p. 1472. STRYCK *de ciuitate obaerata.*

§. XXVII.

3.) *vassalli ex iure domini dir.*

Porro quoque *vassalli ex iure domini directi* beneficio gaudent competentiae. Sunt enim feuda loco salarii sub ea lege concessa, vt *vassallus* ad seruitia equestria aequae, ac aulicae et iudiciariae se habilem, instructum, ac paratum exhibeat, dominoque fidelitatem praestet, eiusque honorem quouis modo promoueat (*). Quod cum fieri non posset, si *vassallus* necessariis sibi subtractis alimentis in paupertate et contemptu viuere compelleretur; domino, et ex eius persona *vassallo*, siue equestris ordinis sit, siue non, ius competit, a creditoribus solutionem vrgentibus exigendi, vt alimenta *vassallo* salua maneant necessaria (**). Liberi *vassallorum* in eorum potestate existentes, viuo quidem patre, non vero illo mortuo, nisi in feudum successerint, beneficio gaudent competentiae (**).

(*) *PRAESIDIS elem. iur. feudal.* §. 6. 10. 298.

C

(**) WE-

(**) WESENBECIVS P. I. consil. 50. n. 9. STRYBEN *recel. Bedencken* arg. V. §. 3. LAUTERBACH *de beneficio compet.* §. 34.

(*) de PUFFENDORFF T. I. obs. 63. STRYBEN *l.c.* arg. 6.

§. XVIII.

4.) *ex iure liberorum patri et matri.*

Saepe quoque *ex iure liberorum patri* conceditur beneficium *compet.* Notum enim est, patri in bonis liberorum aduentitiis competere *vsufructum* (*). In hunc decerni posse executionem, *idem* extra dubium est (**). Huic *vsufructui* annexum est onus *alendi et educandi* liberos. Si igitur creditores executionem in huncce *urgent vsufructum*; necesse est, ut illi onus agnoscant annexum (**), Et cum liberi a patre separari non debeant *viuo*; hic recte exigit, ut *sufficiens*, *suae liberorumque* *alimentationi* assignetur quantum (†). Idem obtinet in *vsufructu*, quem *iura patria* in bonis liberorum, *mortuo patre*, assignant *matri* (††).

(*) L. 6. *pr. C. de bonis quae liber.*

(**) BAYMANN *de executione in vsufructum debitori iure alieno competentem rite perficienda.*

(*) L. 149. *de Reg. Iur.*

(†) Quomodo hic procedatur, docet allegatus BAYMANN §. 24.

(††) *ill. HEIMBYRG de vsufructu materno.*

§. XIX.

5.) *Maritus gaudet B. C. ex iure uxoris.*

Maritus quoque *ex iure uxoris* *vitur beneficio* *competentiae*, quoties ob *sua debita* in *fructus* *bonorum* *dotalium*

lium, vel paraphernalium executio decernitur. Leges enim marito omnes rei dotalis fructus, proprie tales, assignant; aut sub obligatione matrimonii onera sustinendi. Rerum paraphernalium usufructum non quidem iure Rom. aut secundum iura provinciarum quarundam Germanicarum, habet maritus, sub ea tamen lege, ut vxori liberisque alimenta praestet. Si ad inopiam redactus, haec procurare nequit alimenta maritus, vxor sua repetere illata, eorumque reditus ad sustentationem tam sui ipsius, quam mariti, filiorumque, si quos habet, conuertere potest (*). Inde, si creditores marito aeque ac vxori eiusque liberis digna ex rebus bonorum paraphernalium et dotalium alimenta praestare recusent, illis plane nullum in fructibus rerum dotalium ac paraphernalium ius competeret, sed vxor iure repetendi illata gauderet. Hinc creditores marito, aut beneficium competentiae concedere, aut vxori illatorum repetitionem, et per consequens exclusionem creditorum a perceptione usufructus, permittere tenentur.

(*) L. 29. C. de iure dotium.

6.) *intuitu alimentorum legatorum vel concessorum*
a tertio.

Porro si debitori vel misericordiae causa, vel eo fine, ne in contumeliam familiae egeat, alimenta legata, vel concessa

cessa sint, ille recte vrget, vt creditores sibi salua relinquunt alimenta pro sua conditione et dignitate necessaria. De alimentis misericordiae causa legatis inquit VLPIANVS (). Si quid misericordiae causa debitori fuerit relictum, puta mensurum vel annum, alimentorum nomine, non oportet propter hoc bona eiusdem venire, hoc est, non debet in ea fieri executio, addita ratione, quia non fraudandus est alimentis quotidianis. Idem locum habet, si vsusfructus sit concessus vel legatus, ex quo tantum percipitur, quantum alimentorum nomine factis est. Porro, si debitori reditus sunt concessi, eo fine, ne egeat, et in familiae contemptum viuat, familiae interest, dictum seruari modum. Hinc recte se opponit, si creditores debitorem omnibus spoliare volunt rebus, et recte exigit familia aequae, ac ex eius iure debitor, vt sibi tantum, quantum alimentorum nomine factis est, relinquunt creditores.*

(*) L. 6. D. de cessione bonor.

§. XXI.

7.) *qui salario fruuntur pro seruitiis, recte ex domini persona vtuntur hoc beneficio.*

Eadem quoque locum inueniunt principia intuitu eorum, qui ob publici officii rationem certo fruuntur salario. Cum enim reipublicae intersit, vt quilibet officio sibi imposito exacte satisfaciat, hoc autem fieri nequeat, ab eo, qui

neces-

necessariis caret alimentis; respublica vel imperans recte interuenit, et vrget, ne creditores integrum auferant salarium, sed debitori tantum maneat saluum, quantum ad dignam vitae sustentationem est necessarium (*). Iphis quoque creditoribus interest, vt habeat salariatibus, vnde viuat. Hic enim si alimentis destituitur, officio carere cogetur, et sic quoque deficeret spes creditorum, ex redditibus muneris publico adscriptis quidquam acquirendi. Idem etiam certo modo in famulis priuatorum obtinet.

(*) Iure Rom in subsidium executio in salaria decerni potest. *L. 4. C. de executione rei iudicatae.* Quod tamen intelligendum, sub limitatione, ne ob defectum alimentorum salariatibus officio praesse, fiat naturaliter vel moraliter inhabilis *STRUBEN rechtl. Bedencken P. I. obf. 7. LEYSER sp. 476. III. 4. §. MEVIUS disc. leuam mop. c. 4. n. 32.*

§. XXI.

Quod 8.) applicatur ad salaria et redditus clericorum.

Idem, quod cuilibet salariato intuitu salarii ex tertii iure competere asseruimus, beneficium, ad personas clericorum recte applicatur. Quamuis enim non desint, qui statuunt, clericos generatim in plus, quam facere valent, condemnari haud posse, et praesertim eorum salaria obiectum executionis haud constituere (*). Quam ob rem ad famosum capitulum *Odoardus (**)* confugiunt, in eoque in fauorem clericorum singulare quoddam ius constitutum esse, sibi persuadent. Ast, vt mihi videtur, satis erronee. Non

enim aliud loquuntur textus verba, quam quod clericus, ne quidem ob confessa debita, excommunicari possit, et excommunicationis sententia, praestita cautione de soluendo, si debitor ad pinguiorem peruenerit fortunam, sit rescindenda. Quod autem clericis certum concessum sit priuilegium, vi cuius in plus, quam facere possunt, haud condemnari, aut eorum salaria executionis obiectum confisquere haud deberent, nullo modo ex textu eruere licet (*, *). Cum vero salaria clericis eum in finem soluantur, ut officium ecclesiasticum obire queant, illis ex reipublicae et ecclesiae iure hoc omnino tribuendum est, ut salua habeant alimenta, et in id solum excutiantur, quod alimentis deductis necessariis residuum manet (†).

(*) H. HARTMANN P. II. tit. 18. obf. 2. n. 17. BERLICH P. II. concl. 28. n. 37. MANZIUS l. c. dec. 3. qu. I. n. 79.

(**) c. 3. X. de solutione.

(*) LAVTERBACH de benef. comper. §. 33.

(†) BAYMANN *diff. citata* §. 26. BOEHMER I. E. P. Lib. III. tit. 23. §. 26.

§. XXIII.

Quae in determinando quanto competentiae sint respicienda.

Quod si vero patri, marito, alimentario vel salariato, ex redditibus, quos habet, determinanda est competentia, ante omnia constare debet, de annua redituum quantitate. Hinc confici debet emolumentorum et redituum consignatio, et ab his deducendae sunt expensae necessariae.

Deinde

Deinde ad conditionem debitoris respiciendum est. Si enim debitor vel artificio, vel aliis operis laboreue proprio, victum sibi quaerere potest, recte minuitur quantitas alimentorum assignanda. Porro dignitas debitoris, numerus liberorum, et aetas ad augendam vel minuendam alimentorum quantitatem multum confert, modo certum sit, quod vxor et liberi propria non habeant bona, ex quibus alimenta capere possunt. Multum quoque ad augendam competentiae quantitatem prodest, si creditoribus, de consequenda integra sorte simul cum vsuris satis prospectum, et debitor in praesenti solum solutioni sit impar. Quippe quod fieri potest, si debitor nomina bonaque habeat, quae eo vivo nec alienari, nec exigi possunt, aut post eius mortem solutioni debitorum sufficiunt.

§. XXIV.

Diversi effectus beneficij compet. quod ex proprio et quod ex tertij iure est.

Quod ad effectum inter beneficium competentiae, quod quis ex proprio iure habet, et illud, quod ex tertij iure competit, hae sunt differentiae, quod 1.) debitor suo facto se hoc privare nequeat, bene vero illo. Suo enim facto quilibet sibi, non tertio iniquam inferre potest conditionem (*). Omne igitur factum, quo ius tertij laeditur, in huius detrimentum non habet valorem. Hinc non valet bene-

beneficii competentiae renuntiatio, quae tertii iuri aduer-
fatur, nisi hic consentiat. Nec factum debitoris, quod eum
hoc beneficio indignum reddit e. gr. prodigalitas, tertio pot-
est nocere, sed, hoc non obstante, beneficium competentiae
ex tertii iure manet saluum. 2.) In determinanda compe-
tentiae quantitate, quae proprio iure exigitur, vnice de-
bitoris, et per consequentiam eius vxoris et liberorum, *ne
egeant*, ratio habetur. In competentia vero ex tertii iure
praeftanda, ad ea quoque respici debet, quae tertius a de-
bitore iure exigere potest. Inde, si cui ex salario, quo
propter officium fuitur publicum, competentia assignanda,
non alimenta solum, sed ea quoque, quae ad sumtus, quos
officii ratio necessarios reddit, ferendos requiruntur, debi-
tori sunt concedenda.

(*) L. 69. 74. 75. de Reg. Iur.

§. XXV.

*Dubium remouetur, quod contra benef. compet. ex tertii
iure moueri potest.*

Quamuis vero in casibus, quos adduxi, competentiae be-
neficium ex tertii iure competens omnino legum habeat prae-
fidium, pauci tamen erunt, qui eius, tanquam singularis spe-
ciei, fecerunt mentionem. Et inde forsan dubitari possit,
an alimenta, quae debitori ex tertii iure adsignantur, bene-
ficii competentiae nomine insigniri queant? et hocce diuim
exin-

exinde veritatis speciem accipit, quod haec alimenta vni-
 ce ex ratione iuris communis, ne ius tertii laederetur, de-
 bitori relinquuntur, ea vero, quae iure communi debentur,
 ius singulare non efficiant, cum tamen competentiae
 beneficium ad exemptiones a iure communi, seu ad iura sin-
 gularia, referri soleat (§. 1.). At licet ius tertii, ex quo de-
 bitor exigit alimenta, in se sit commune, illud tamen, in
 relatione ad debitorem consideratum, sit singulare, dum
 debitorem eximit a iure communi, quippe quod quemli-
 bet debitorem ad integrum debitum soluendum condemna-
 ri, et excuti iubet.

§. XXVI.

De modis assignandi alimenta debitori.

Alimenta vero competentia debitori duobus potissimum
 modis constitui solent. Primo, quando creditores bona
 debitoris capiunt, sed cum onere, annuatim ex iis sum-
 mam aliquam debitori, donec vixerit, ad victum et ami-
 ctum porrigendi. Secundo, si a bonis separatur aliquid et
 relinquitur debitori, ex cuius fructibus alimenta, donec
 vixerit, capiat. Priori casu, qui erat creditor, sit alimen-
 torum debitor, et horum causa securitatem cauendo prae-
 stare, eamque in rem bona accepta pignori subiicere tene-
 tur. Posteriori casu, debitor manet dominus et possessor re-
 rum pro alimentis relictarum, donec vivit, aut meliorem haud

D

con-

consequitur fortunam (*). Creditoribus vero cauere debet, de solutione in casu pinguioris fortunae praestanda, sicuti et in ipsis bonis, quae debitori alimentorum causa relinquuntur, creditoribus pignus constitui debet (**).

(*) COLER *de process. exec.* cap. III. n. 124. *seqq.* MEVIUS *disc. le-
nam inop. debiz.* cap. IV. n. 39. 40.

(**) WERNHER P. VII. *obl.* §. 1. cap. I. th. 3. §. 9.

§. XXVII.

*An facta bonorum cessione beneficium competentiae
postulari queat.*

Deinde alia est ratio beneficium competentiae, quod ex ipsa bonorum cessione, alia eius, quod absque cessione debitori competit. Illud cuilibet debitori ad cessionem admissio prodest, aut solum in bonis post cessionem quaesitis (§. 9.). Hoc non cuilibet, sed certis solum personis, vi iuris singularis, in bonis iam ante cessionem adquisitis, competit. Non enim semper cum competentiae beneficio cessione bonorum coniuncta est. Potius competentiae beneficio debitor haud raro eum in finem vitur, et euitetur cessione, et condemnatio fiat in id, quod facere potest (§. 6.). Porro tamen simul cum oblatione ad cessionem fit prouocatio ad beneficium competentiae. An vero post cessionem pure factam, et a creditoribus acceptatam, debitor adhuc argere possit, ut ex bonis pure cessionis competentia praestetur,

tur, dubium omnino videri posset. Deductionis enim beneficium non actionem, sed exceptionem tribuit (§. 6.), et mediante exceptione repeti nequeunt bona a creditoribus possessa. Ast mihi distinguendum videtur, an bona cessa creditores iam vendiderint, an non. Ibi competentiae beneficium non amplius admittitur. Quia per distractionem omne ius debitoris in bonis cessis extinctum est, sicque realis actio cessat (*). Condictio vero contra ipsos creditores non habet effectum, quia indebite praestitum dici nequit, quod naturali aequae ac civili iure creditoribus deberet. Nondum distractis bonis, debitor defensionem, et sic quoque competentiae exceptionem, in suos usus adhuc conuertere potest (**).

(*) L. 4. C. qui bonis cedere possunt.

(**) L. 3. et 5. D. de cessione bonorum.

§. XXVIII.

Quomodo competentia in concursu creditor. determinetur.

Rationes introducti beneficii competentiae satis docent, leges illud concedere, vel ob nexum, qui inter debitorem et creditorem intercedit singularem (§. 10. 11.), vel ob utilitatis publicae rationem (§. 12.). Hic contra quoslibet creditores, ibi vero contra eos solum, qui ex nexu debitori tenentur singulari, beneficium competentiae vrgeri potest. Orto igitur vniuersali creditorum concursu, si debitori ad-

uersus omnes beneficium competit deductionis, id, quod debitori vi beneficii competentiae relinquendum, non vni, sed omnibus percipientibus pro rata detrahendum putant (*). Res iure communi non est determinata. Ast analogiae iuris conuenire videtur dispositio iuris Saxon. electoralis (**), vi cuius fors competentiae destinata non creditoribus percipientibus detrahenda, sed ante omnia a massa concursus separanda, et, cessante competentiae beneficio, creditoribus ordine sequentibus distrahenda est. Si vero ob singularem nexum cum creditore, debitori competentia assignatur, illi solum, qui vi huius nexus ad competentiam obligatur, quantitas a iudice determinata deducitur.

(*) HORN Resp. et sentent. P. XII. resp. 19. n. 1.

(**) ORD. PROC. SAX. EL. NOVISS. ad tit. § 2. §. 8. verbis auch hierzu ein gewisses Capital ausgesetzt, welches aber keinesweges denen creditoribus, so zur Perception kommen, pro rata abgezogen, sondern ex massa concursus noch vor der distribution genommen, und bey dem Rückfall zu Befriedigung derer folgenden Glaubiger, ihrer Ordnung nach angewendet werden.

§. XXVIII.

Quando desinat. benefic. competentiae.

Quia beneficium competentiae personam non egreditur (§. 8.), eumque in finem concessum est, ne egeat debitor (§. 2.); satis patet, assignata alimenta desinare et cessare, non solum morte debitoris, sed quoque eo viuo, si ad

alem

talem pervenit conditionem, qua aliunde alimenta habet vel sibi illa procurare potest (*).

(*) SCHROETER de beneficio compet. cap. IV.

§. XXIX.

Quatenus cedi queat beneficium compet.

Tandem adhuc quaestio, an alteri cedi queat beneficium competentiae, superest tractanda. Et ante omnia distinguendum est, an cessio concernat ipsum ius competentiae in alterius personam transferendum, an solummodo ius alimenta assignata percipiendi, quatenus eorum dies debitori cedit. Illud, quia personam debitoris non egreditur (§. 8.), cedi nequit. Quod vero attinet ad cessionem iuris, loco debitoris alimenta percipiendi, rursus distinguendum est, an cessio fiat ob causam ex parte cessionarii mere lucrativam an non. Illa est inualida, quia debitor alteri ex causa lucrativa cedens declarat, se non indigere alimentis, et qui his non amplius opus habet, amittit beneficium competentiae (§. 28.). Si vero cessio fit ex causa onerosa, ita ut debitor loco competentium alimentorum aliud quid accipiat, ex quo sibi necessaria alimenta comparare queat, cessionem valere omnino putarem. Dum creditoribus nihil intersit, an debitor alimenta sibi procuret ex redditibus a creditoribus sibi assignatis, an illa habeat, ex pecunia vel rebus pro quantitate cessa acquisitis (*).

(*) haec omnia vberius illustrat G. A. IOACHIM *disp. de cessione beneficii competentiae et alimentorum exinde provenientium.*

TANTVM.

GENE.

GENEROSO AC DOCTISSIMO
CANDIDATO

S. P. D.

PRAESES.

Equidem materiam de beneficio competentiae iam alii suis scriptis doctissimis satis copiose exposuerunt, attamen et hic, sicut in plerisque iuris materiis, largum relictum esse spicilegium, et multa superesse supplenda, nemo, qui perlegerit huius generis scripta, negabit. **T**VVM igitur in conscribenda dissertatione de beneficio competentiae consilium, cuius ab initio fui dissuasor, absoluto iam labore et perfecta **T**VA dissertatione, omnino probo, teque laborem haud frustraneum peregisse, confido. Hinc **T**IBI de nouo hoc eruditionis specimine impense gratulor, simulque supremum numen precor, velit et imposterum **T**VIS adesse conatibus, quo magis reipublicae et patriae **T**VIS animi dotibus et doctrinae elegantioris ac legum copia, quam **T**IBI comparasti, inferuire queas, omniaque cedant ex voto.

Dabam Ienae d. XXVI. Octobr.

CICIDCCCLXIII.

GENE-

GENEROSISSIMO AC CONSVLTISSIMO

IVRIVM CANDIDATO DIGNISSIMO

S. P. D.
IAC. RAVE D.

Opponentis spartam a TE benevole mihi oblatam eo minus detractare volui; quo magis gratum mihi est, vt in notitiam præclaræ eruditionis TVÆ ac humanitatis venire mihi liceat. Accingo me Congratulantium numero, vtque Numen supremum honores promeritos, quibus condecoraberis, faustos auspicatorum esse iubeat, ex animo opto. TVÆ benevolentiae ac Fauori me et iam atque etiam commendo. Dab. Ienæ d. XIX. Octobr. A. MDCCCLXIV.

GENEROSISSIMO ATQVE CONSVLTISSIMO

IVRIVM DOCTORANDO

S. P. D.
AVG. FRID. CAR. LIB. BARON DE ZIEGESAR.

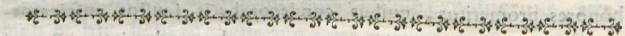
SOC. LATIN. IENENS. SODAL.

Iam in eo es, quod fructus quos indefessa industria, qua in nostra academia litteris operam nauasti, merita est, colliges laetissimos. Incubuisse iurium scientiae insolita quadam et præclari solertia quae TIBI omnium laudem contraxit et admirationem, et eam TIBI comparasti doctrinam quam non nisi insigni præmio exornare licet. Testem me eius, quem mox publice acquisiturus es honoris, esse voluisti et opponentis munus mihi demandasti benignissime. Obtempero iussui TVO. Habebis me quidem dissentientem sed ita vt partim ex TVA eruditione

E

tionem proficere, partim qui tibi patebit, honoris ipse testis esse queam. Sed quanta iam laetitia afficio, quum te ab omnibus admiratum considerem, tanta percellor tristitia perpendens brevissimum esse Tempus per quod te tuamque doctrinam suspicere nobis licebit. Vale igitur, quum diutius tecum vivere non possimus. Servit te Deus et familiae tuae splendidissimae et litteris et patriae sospitem et incolumem. Faxit supremum numen, ut quae de republica et litteris in posterum suscipias omnia succedant feliciter. Vale. Dabam Icnæ d. XXI. Octobr. MDIOCCXXIII.

Monsieur

La marque de bien veillance, que vous me donnez en m' inuitant poliment à vous opposer est d' autant plus signalée, qu' elle ne vient pas d' une amitié déjà établie, mais qu' elle en est le fondement même. Voilà ce qui m' y rend plus sensible, que je ne serois peutêtre, s' il falloit m' en rapporter à une ancienne liaison. Ce n' est pas qu' il n' y ait beaucoup de charmes à voir confirmer vne amitié déjà liée par une preuve marquée. Mais il faut pourtant avouer qu' on sent plus à gagner les bonnes grâces d' un homme de mérite qu' à les voir conservées. parcequ' on n' a rien à craindre de sa constance. Jusqu' à présent je n' ai pu faire qu' admirer en moi même vos talens et votre application, sans qu' une connoissance entière m' eut donné le droit de vous declares les sentimens de considération, que mon coeur étoit obligé de cacher. Mais à présent vous voila sur les bancs, allant mériter le bonnet Doctoral, m' invitant à y prendre part par mon opposition, quelle digne naissance de notre amitié! Quel honneur pour moi! Le seul devoir pour vous y répondre c' est de m' en féliciter et de m' en rendre digne. Comptez Monsieur, que je ne manquerai jamais à vous témoigner l' estime, que vous

vous meritez tant du coté de la naissance que de celui des lumières, et que je vous convaincray par une déference à vos vœux que j'ambitionne l'honneur d'être.

VOTRE

très humble et très obéissant
Serviteur.

a Iene
le 17. d' Octobre 1764.

G. C. G. VOELCKER de Iene
Et. en Droits.

VIRO GENEROSISSIMO

DOCTISSIMO DOMINO DOCTORANDO

S. P. D.

GEORG. FRIDER. KLOSE *Baada Durlacensis L. L. C.*

Cum perquam benigne placuerit Opponentis prouinciam mihi deferre non possum non TIBI VIR GENEROSISSIME, pro hoc eximio amicitiae TVAE testimonio grates nunc publice persolvere decentissimas. Gratulor TIBI de doctissima dissertatione eruditionis TVAE praestantissimae specimine: Gratulor de summa in jure dignitate, quae tanquam laborum corona in TE confereretur. Gratulor GENEROSISSIMAE TVAE FAMILIAE, gratulor patriae TVAE clarissimae. Summum Clementissimum Numen semper TE conferuet saluum atque incolumen. Semper sis Generosissimae Familiae, patriae, amicis, ac vniuersae reipublicae litterariae jucundissimum ornamentum. Vale igitur VIR GENEROSISSIME et quaecunque inceperis semper succedunt prosperrime. Viuas Vigas Floreas Valeasque, vt vero fauor atque benevolentia TVA in futurum quoque me dignum habeas etiam atque etiam abs TE peto Dabam Ienae die XVIII. Octobr. MDCCLXIV.

Mon-

Monseigneur

Ie me fais de toute occasion possible, pour Vous renouveler l'assurance de mes respects et de mes services; et quelle occasion me seroit plus favorable que celle, que voila. C'est demain, que Vous allez remporter les palmes de Votre diligence et l'applaudissement universel, que Vos amis donneront à la These qui sera soutenue de Vous. C'est demain, que Vous êtes sur le point de donner des preuves de Votre solide erudition, que Vous Vous êtes acquise avec bien de la peine. Je suis incapable de trouver des termes assez forts pour Vous exprimer distinctement la joie, que je ressens de Votre glorieux etablissement. La patrie ne peut que reconnoitre Vos vertus et Vos merites, et elle se felicitera de voir en Vous ses esperances bien surpassées. Je me rejouis seulement de regarder en Votre personne un si cher ami, heureux si Vous aurez la bonté de me conserver Votre amitié si precieuse. Vous m'en obligerez infiniment, et Vous pourrez être persuadé, que celle, que j'ai pour Vous, ne se finira qu'avec moi. P'ai l'honneur d'être avec une estime des plus parfaites jusqu'à la fin de ma vie

VOTRE

très humble et très obeissant
serviteur

IEROME PIERRE SCHOENHARD

Etudiant en Theologie.

Jena, Diss., 1764-65

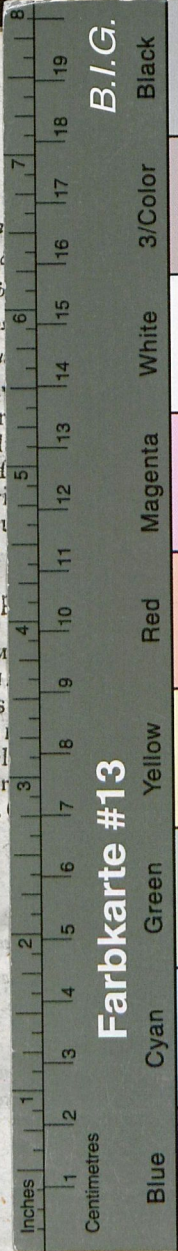
VD18

ULB Halle
005.360 706

3

B.I.G.

Farbkarte #13

SSERTATIO INAVGVRALIS IVRIDICA

DE
EFICIO COMPETENTIAE
PROPRIO AEQVE AC TERTII
IVRE

9/106
9/40
1764,3

QVAM
ANNVENTE DIVINA GRATIA
RETO ILLVSTRIS FACVLTATIS IVRIDICAE
P R A E S I D E
RO ILLVSTRI ET EXCELLENTISSIMO
AVGVSTO HELLFELD, D.
ICTO AC PROFESSORE PVBL. ORDIN.
DVICIS SAXO-GOTHANI A CONSILIIIS AVLICIS CVRIAE
VINCIALIS ASSESSORE, SCABIN. COLLEGII SENIORE
ET FACVLTATIS IVRIDICAE H. T. DECANO
PRAECEPTORE PIE COLENDO

PRO GRADV DOCTORIS
OBTINENDO
VBLICAE ERVDITORVM DISQVITIONI
AD DIEM XXVII. OCTOBR. CIDI⁹CCCLXIV.
DITORIO IVRECONSVLTORVM
SVBMITTIT
A V C T O R
S HENRIC. FRANC DE LICHTENSTEIN
MOENO-FRANCOF.

ENAE LITTERIS SCHILLIANIS.

